

Nazwy Mszy świętej

Historia liturgii przekazała wiele nazw, którymi określano sprawowanie Mszy świętej. Wielość nazw, jakimi jest określany ten sakrament, wyraża jego niewyczerpane bogactwo. Każda z nich ukazuje pewien jego aspekt. Dla chrześcijan Eucharystia jest nieocenionym Darem. Dlatego nadawali Jej wiele imion, aby wyrazić zachwyt i podziw nad tą niepojętą tajemnicą miłości Boga do człowieka. Dziś poznamy i zatrzymamy się nad tymi najbardziej powszechnymi nazwami Mszy św.

„Łamanie chleba” - to najstarsze określenie Mszy św. używane w pierwotnej gminie chrześcijańskiej. Odnajdujemy je na kartach Pisma św., w Dziejach Apostolskich (Dz 2, 42.46). Nawiązywało do czynności, którą wykonał Pan Jezus podczas Ostatniej Wieczerzy, gdy łamał chleb i rozdawał go uczniom. To samo wykonywał kapłan przed Komunią św. łamiąc na małe części przyniesiony w procesji z darami przez wspólnotę chleb przeznaczony do sprawowania Eucharystii. Nazwa ta wyrażała także rzeczywistość udziału w Chrystusie: „Chleb, który łamiemy, czyż nie jest udziałem w Ciele Chrystusa?” (zob. I Kor 10,16).

„Uczta Pańska” - określenie to wskazuje na udział w uczcie Ciała i Krwi Chrystusa. Jest zapowiedzią i zadatkiem udziału w wiecznej uczcie, w Niebieskim Jeruzalem, w niebie.

„**Eucharystia**” - ta nazwa, powszechnie stosowana także dzisiaj, ma swój źródłosłów w hebrajskim słowie berakah i greckim eucharistein. Można je przetłumaczyć jako „dziękczynienie”. W czasie żydowskiego posiłku, szczególnie paschalnego, ojciec rodziny wypowiadał błogosławieństwa - modlitwę dziękczynną za dar stworzenia, wyzwolenia i uświęcenia ludu izraelskiego. Dla Chrześcijan Eucharystia jest szczególnym dziękczynieniem składanym Bogu, dlatego już od końca I wieku używamy tego określenia Mszy św.

„**Najświętsza Ofiara**” (łac. Sacrificium) ponieważ uobecnia jedyną ofiarę Chrystusa Zbawiciela dokonaną na krzyżu i włącza w nią ofiarę Kościoła i każdego wiernego. Dopełnia i przewyższa wszystkie ofiary Starego Przymierza. Jest pamiątką Męki i Zmartwychwstania Jezusa Chrystusa.

„**Collecta**” - zebranie, zgromadzenie. Tej nazwy używali od IV w. Chrześcijanie w Afryce.

„**Liturgia**” (gr. Leiturgia) - nazwy tej używano od IX wieku. Rozumiano ją jako służbę Bożą. Lud wierny gromadzi się, aby oddawać chwałę Panu, aby się modlić i sprawować czynności święte.

„Msza święta” (łac. Missa) - to określenie pojawia się już w pismach papieża Grzegorza Wielkiego w VI wieku i jest powszechnie stosowane w średniowieczu i po dziś dzień. Nazwa pochodzi od imiesłowu łacińskiego słowa mittere -posyłać. Jedni interpretują nazwę „missa” jako modlitwy wysyłane ku Bogu w czasie sprawowania czynności świętych. Inni nawiązują w interpretacji tego wyrażenia do rzymskiego zwyczaju rozwiązywania zgromadzeń, kończenia obrad słowami - „Ite missa est”. Było to posłanie do pełnienia różnych funkcji i obowiązków. W trydenckiej Mszy św. słowa te zostały przejęte jako zakończenie celebracji i posłanie do świadczenia o Chrystusie w świecie, w codziennym życiu. W posoborowej Mszy św. przetłumaczone na języki nowożytny (w j. polskim - Idźcie w pokoju Chrystusa) zachowują to samo znaczenie - posłanie do świata, aby świadczyć o otrzymanych darach i spotkaniu żywego Boga w celebracji Eucharystii.

Oprócz tych powszechnie znanych i używanych określeń w ciągu wieków pojawiały się także inne, stosowane lokalnie przez poszczególne Kościoły i wspólnoty, m.in.: „Dar” - liturgia syryjska, „Sa-crum” - liturgia etiopska, „Dominicum” - liturgia afrykańska, Sanctissimum officium - późne średniowiecze, „Tajemnica” (gr. mysterion) i inne.